

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2015, čj. OAM-726/ZA-ZA14-ZA15-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 1. 2016, čj. 62 Az 5/2015 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Křížákovi, MBA, LL.M., advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava – Moravská Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, čj. 62 Az 5/2015 – 75. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Přijatelnost kasační stížnosti spatřoval v tom, že Nejvyšší správní soud se dosud nevyslovil k otázce systémových nedostatků v polském azylovém řízení, které se dotýká ukrajinských občanů. Krajský soud rovněž nesprávně posoudil relevanci navržených důkazů, a tím zasáhl do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Krajský soud byl povinen zvážit eventuální systematické nedostatky v azylovém řízení jiného členského státu i bez existence zpráv příslušných mezinárodních organizací. Opačný přístup by zcela omezil práva osob, které byly systematickými nedostatky ohroženy jako první. Je nepřijatelné paušálně odsoudit novinové články, byť některé z nich mohou být neseriózní či bezpředmětné.

[4] Podle stěžovatele trpí polské azylové řízení systematickými nedostatky také proto, že žádosti ukrajinských státních příslušníků o mezinárodní ochranu jsou statisticky úspěšnější v České republice než v Polské republice. Výrazné statistické rozdíly nemohou být náhodné a jsou zapříčiněny strukturálními odlišnostmi. Statistiky prokazují vstřícnější přístup České republiky k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu. Je pravděpodobné, že polský přístup je nepřijatelný z hlediska základního standardu lidských práv a vykazuje znaky systematických nedostatků či nehumánního zacházení.

[5] Pokud krajský soud neprovedl navržené důkazy novinovými články a statistikou úspěšnosti žadatelů o azyl, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Žalovaný také upozornil, že obdobnou kasační argumentaci uplatnila u Nejvyššího správního soudu i matka stěžovatele v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Azs 27/2016. Rozsudkem ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016 – 37, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost matky stěžovatele jako nedůvodnou.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Uplatněné kasační námitky se prakticky shodovaly s kasačními námitkami, které uplatnila matka nynějšího stěžovatele v kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 1. 2016, čj. 62 Az 6/2015 - 51. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu matky stěžovatele proti rozhodnutí, kterým žalovaný (obdobně jako v nynější věci) zastavil řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným podle článku 3 nařízení Dublin III je Polská republika. Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost matky stěžovatele proti tomuto rozsudku rozsudkem ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016 - 37. Vzhledem ke skutkové i právní obdobnosti s nyní projednávanou věcí lze na tento rozsudek v podrobnostech odkázat.

[10] Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 9 Azs 27/2016 - 37 dospěl na podkladě recentní judikatury Soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva zejména k závěru, že *„závažné důvody domnívat se, že v členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení [čl. 3 odst. 2 věta druhá nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013], mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality, nikoli pouze na novinových článcích.“* Evropský azylový systém je totiž založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské Úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Statistiky samy o sobě nezakládají vážnou obavu ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, neboť k nim chybí konkrétní poznatky, že by posouzení žádostí ukrajinských občanů o mezinárodní ochranu bylo ze strany Polska pouze paušální, formalistické a nezohledňující specifika konkrétního případu.

[11] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu (advokát doložil konání porady dne 20. 1. 2016 od 8.00 do 9.15 hodin) a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 6200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená dle citovaného zákona, činí 1428 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. června 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu